

РЕШЕНИЕ

№ 6894

гр. София, 27.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 04.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **11011** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, предявена от Е. И. И., ЕГН: [ЕГН], с която се претендира обезщетение по чл.104, ал.1, изр.2, пред.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл.86 от Закон за задълженията и договорите (ЗЗД).

Ищецът Е. И. И. твърди, че е работил по служебно правоотношение при ответника Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури (ИАРА), на длъжност „старши юрисконсулт“ до прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-118/25.02.2019г. на изпълнителния директор на ИАРА. Заповедта е отменена с решение № 8018 от 16.12.2019г. по адм. дело № 3280/2019г. по описа на АССГ, 24 състав – влязло в сила на 17.11.2020г. с решение № 14168 от 17.11.2020г. по адм. дело № 5945/2020г. по описа на ВАС, V отделение. Ищецът твърди, че в двуседмичния срок по чл.122, ал.1 от ЗДСл (от 17.11 до 01.12.2020г.) от влизане в сила на решението не е упражнил правото си да се възстанови на длъжността „старши юрисконсулт“ в ИАРА, от която е повторно уволнен. Сочи, че в шестмесечния период по чл.104, ал.1, изр.2, предл.1 от ЗДСл след уволнението му на 25.02.2019 г. - за времето от 14.05.2019 г. до 26.08.2019 г., последният ден от исковия период, работи по служебно правоотношение в Агенция по заетостта, където основната му заплата е по-ниска от основната заплата по Заповед № ЧР-117/ 25.02.2019 г. на изп.директор на ИАРА, определена преди да бъде уволнен със Заповед № ЧР-118/25.02.2019 г. на ИД на ИАРА. Твърди, че ответникът не му е изплатил обезщетението по чл.104, ал.1 от

ЗДСл, относно отменената Заповед № ЧР-118/25.02.2019 г. по чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл, издадена от ИД на ИАРА.

Ето защо иска присъждане на сумата от 9000 лв. обезщетение по чл.104, ал.1, изр.2, пред.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) за периода от 26.02.2019г. до 26.08.2019г. и сумата от 2910,24 лв. лихва за забава, изчислена за периода от 17.11.2020 г. до 16.11.2023 г., на основание чл.86 от Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), както и законната лихва от 17.11.2023г. до окончателното изплащане на главницата.

Ищецът поддържа, че претендираното от него обезщетение следва да се определи на базата на основната работна заплата, която е получавал при ответника към момента на признаване на уволнението за незаконно – 17.11.2020 г. или към момента на неявяването му в 2-седмичния срок по чл. 122 ЗДСл.

Ответникът – Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури оспорва предявените искове като неоснователни и недоказани. Излага доводи, че от страна на ищеца са постъпили две искания за изплащане на обезщетение за оставане без работа, съответно на 26.03.2019 г., заведено в деловодството на Агенцията с вх. № 94-00-5439 и на 30.04.2019г., заведено в деловодството на Агенцията с вх. № 94-00-6094. С тях е поискал да му бъде изплатено обезщетение за оставане без работа, само че в размер от 1550 лв., а не определеното в заповедта за възстановяване 1200лв., като претендира и законна лихва. В заявленията е декларирал и банкова сметка в ТБ СЖ Е. АД, по която посочва да му бъдат изплатени сумите. Сочил, че във връзка с постъпилите искания от г-н И. е издадена нарочна заповед № ЧР-300/26.06.2019 г. на изпълнителния директор на ИАРА, с която на дирекция „Финансово-стопански дейности и управление на собствеността“ към ИАРА е наредено да изплатят пълния размер на брутно възнаграждение към момента на прекратяване на служебното правоотношение, ведно със законната лихва за периода от 26.03.2019 г. до 27.06.2019 г. Заповедта на изпълнителния директор е изпълнена. Сочил още, че видно от справка - данни за осигуряване по ЕГН за период от 01.01.2019 г. до 30.11.2020г., обстоятелство което се потвърждава и от ищеца, същият е бил без работа единствено през месеците март и април 2019 г. От месец 05.2019 г. е назначен по служебно правоотношение с осигурител Регионална служба по заетостта - С.. Видно от справката за осигуряване на лицето, то същото е получавало възнаграждение от друг осигурител, като определеното възнаграждение за месеците май и юни е в размер на 970 лв., а за останалия период до 08.2019г., посочен като краен период е определен осигурителен доход 1723.61 лв. и 1690.84 лв., които са по-високи от основната заплата в ИАРА, която е 1200 лв.

Ответникът твърди, че от своя страна ищецът въвежда в заблуждение съда, като излага неверни факти. По този начин злоупотребява с право, което е в противоречие с чл.3 от ГПК, във връзка с чл.144 от АПК. В исковата молба отново е посочил сметка, различна от заявената лично от него в исканията за заплащане на обезщетения за оставане без работа, по която реално е получил суми, които отново претендира. Сочил, че отново въвежда претенции пред съда за права, които вече са били предмет на съдебен спор между същите страни и по които има окончателен съдебен акт, във връзка с размера на определеното му възнаграждение в размер на 1200 лв., а не заявления от него размер 1550 лв. Излага доводи, че ненужно провежда редица съдебни дела, като едни и същи претенции облича в различни и „подходящи“ правни норми, с цел да получи облага и да навреди на ответника. В подкрепа на това е

обстоятелството, че ищецът „удобно“ прикрива факта на влязлото в сила съдебно решение по адм.д. № 14589/2019 г. по описа на ВАС, както и обстоятелството, че за периода, за който претендира обезщетение е получил суми, които е заявил за плащане към ИАРА и то доброволно. Умишлено не е предявил претенциите си през годините, с оглед получаването на допълнителни суми от изтекла лихва, с цел лично облагодетелстване и увреда на ответната страна.

Ответникът възразява на искането за представяне на Заповед № ЧР-154/21.08.2017г. на изпълнителния директор на ИАРА, целяща установяване на размера на възнаграждението, тъй като по тази претенция има произнасяне от съд по ад.д. № 14589/2019 г. по описа на ВАС.

СГП счита, че делото следва да се реши съобразно доказателствата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема следното:

Видно от становищата на страните, както и от доказателствата по делото, не се спори, че ищецът е бил в правоотношение с ответника, което е било прекратено, а впоследствие – прекратяването е било признато за незаконно – с решение № 8018 от 16.12.2019г. по адм. дело № 3280/2019г. по описа на АССГ, 24 състав – влязло в сила на 17.11.2020г. с решение № 14168 от 17.11.2020г. по адм. дело № 5945/2020г. по описа на ВАС, V отделение.

Възстановен е на заеманата преди уволнението длъжност, със Заповед № ЧР-117/ 25.02.2019 г. по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл на изпълнителния директор на ИАРА, като е определена основната заплата в размер на 1 200 лева.

Със Заповед № ЧР-118/ 25.02.2019 г. на изпълнителния директор на ИАРА е прекратено служебното правоотношение. И двете заповеди са връчени на 25.2.2019 г. Заповедта е оспорена, като е отменена видно от решение на АССГ, постановено по адм.д. № 3280/2019 г., оставено сила с окончателно решение на ВАС от 17.11.2020 г., по адм.д. № 5945/2020 г.

В рамките на процесния период /26.02.2019г. - 26.08.2019г./ се установява, че ищецът е бил

1. Регистриран като търсещо работа лице в Агенцията по заетостта /така служебна бележка от л. 37/, за периода от 26.2.2019 г. до 13.5.2019 г.

2. Встъпил е в правоотношение с Регионалната служба по заетостта – С. /така заповед № 82/13.5.2019 г. и данните за деклариран осигурителен доход/, която е декларирала осигурителен доход както следва:

М. май 2019 г. – 630,50 лв.

М. юни 2019 г. – 970 лв.;

М. юли 2019 г. – 1723,61 лв.;

М. юни 2019 г. – 1690,84 лв.

Установява се, че считано от 1.7.2019 г. ищецът е бил осигуряван като заемал правоотношение юрисконсулт в Агенция по заетостта, както следва:

М. м. юли – за сумата от 1723,61 лв.;

За м. август /1-26.8.2019 г./ – 1383,17 лв.

Видно от препис от служебната книжка, ищецът е заемал длъжността юрисконсулт в Агенцията по заетостта от 15.5.2019 г. до 1.1.2020 г. и вписана основна заплата от 970 лв.

Установява се, видно от платежно нареждане № 1/06.2019 г. за оставане без работа общо в размер на 2400 лв., изчислено за основна заплата от 1200 лв. , на основание

заповед № ЧР-300/26.6.2019 г.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл. когато уволнението е било признато за незаконно, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата към момента на признаване уволнението за незаконно или невявяването му да заеме службата.

Страните не спорят, че такова обезщетение се дължи. Спорен е неговият размер. Спори се и на база на какъв размер възнаграждение следва да бъде изчислено, както и относно разликата между по-ниското възнаграждение, което е получавал и това, което би получил в резултат на незаконното уволнение.

В процесния случай сумата от 1200 лв. е основното възнаграждение на ищеца от преди уволнението, както и това, определено със заповедта от 25.2.2019 г., с която е възстановен на заеманата преди уволнението работа. Неоснователно е твърдението на ищеца, че като основа следва да се вземе основното възнаграждение, получавано от друг служител, който е заел неговата длъжност след уволнението му. Т. тълкуване не може да се направи въз основа на редакцията на чл. 104, ал. 1 ЗДСл. доколкото посочената норма визира основната заплата на държавния служител, който е уволнен и впоследствие – възстановен. Определеното впоследствие по-високо основно месечно възнаграждение за заемане на същата длъжност не би могло да е основание за определяне на по-високо обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Предвид изричната и ясна, недвусмислена редакция в посочения по-горе смисъл.

Аргумент в тази насока е и че това възнаграждение е прието и като основа за начисляване на обезщетението по чл. 122, ал. 3 ЗДСл., видно от решения на АССГ, по адм.д. № 1637/2023 г. и по адм.д. № 3048/2023 г., постановени между същите страни.

На следващо място, установява се, че за част от процесния период на ищеца е изплатено възнаграждение от по 1200 лв. /така платежно нареждане № 1/06.2019 г./, на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Следователно следва да се направи извод, че за м. март и април 2019 г. не се дължи възнаграждение на посоченото основание.

Видно от заключенията по ССЕ се установява, че за 26-28.2.2019 г. би се дължала основна заплата от 180 лв., която не се установява да се платена, поради което следва да се присъди.

По отношение на м. май и юни 2019 г. се установи, че са получавани възнаграждения по –ниски от тези, които биха били платени, а именно:

М. май 2019 г. – 630,50 лв.

М. юни 2019 г. – 970 лв.;

Ето защо тези суми следва да се приспадат от сумата от 1200 лв., поради което се дължи разлика както следва

М. май 2019 г. – 569,50 лв.

М. юни 2019 г. – 230 лв.;

По отношение на м. юли и м. август 2019 г. /1-26.8.2019 г./ се спори дали се дължи обезщетение доколкото се установява от една страна, че ищецът е получавал основно възнаграждение от 970 лв., а от друга – това, че Агенцията по заетостта /работодател/ е декларирала осигурителен доход както следва:

М. юли 2019 г. – 1723,61 лв.;

М. юни 2019 г. – 1690,84 лв.

Настоящият състав намира, че последният не би могъл да служи като основа за изчисляване на обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Това е така, доколкото нормата изрично използва понятието основно възнаграждение, а не осигурителен доход, който

е по-широко понятие.

Осигурителният доход е месечен доход и е основата, върху която се изчисляват и правят осигурителните вноски. Включва всички възнаграждения, включително начислените и неизплатени или неначислените и други доходи от трудова дейност. Осигурителният доход включва всички доходи и възнаграждения, включително възнагражденията по чл. 40, ал. 5 от КСО и други доходи от трудова дейност на осигурения.

Ето защо следва от дължимото основно възнаграждение от 1200 лв. да се приспаднат сумите от 970 лв. за м. юли и 793,64 лв. – за посочения по-горе период за м. август 2019 г., в резултат на което се дължи обезщетение както следва:

М. юли 2019 г. – 230 лв.;

М. август 2019 г. – 187,27 лв.

По отношение на лихвата за забава. На основание чл. 162 ГПК и като се има предвид това, че следва да се присъди такова общо в размер на 1396,77 лв. /сбор от посочените по-горе месечни възнаграждения/, то лихвата за забава върху тази главница, за периода от 17.11.2020 г. до 16.11.2023 г., следва да се определи в размер на 698,39 лв., при използване на лихвен калкулатор от сайта на НАП.

Ето защо посочените суми следва да се присъдят. Исковете за разликата до пълните предявени размери – да се отхвърлят, както и за периодите м. април и м. май 2019 г.

По отношение на разноските. Ищецът претендира такива за такса – 10 лв. По делото са направени разноски от бюджета на съда за ССЕ общо в размер на 700 лв. , поради което и предвид частичната основателност на исковете, ответникът следва да бъде осъден да заплати част от тази сума, равняваща се на 123,14 лв.

Предвид частичната неоснователност на исковете, ищецът следва да се осъди да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение от 100 лв.

Воден от горното Административен съд София-град, Първо отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури **ДА ЗАПЛАТИ** НА Е. И. И., ЕГН: [ЕГН] следните суми:

1. Обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение както следва:

за периода 26-28.2.2019 г. 180 лв.

М. май 2019 г. – 569,50 лв.

М. юни 2019 г. – 230 лв.;

М. юли 2019 г. – 230 лв.;

За периода 1-26.8.2019 г. – 187,27 лв.

2. Сумата от 698,39 лв. лихва за забава върху горните обезщетения, общо в размер на 1396,77 лв., за периода от 17.11.2020 г. до 16.11.2023 г.

3. законната лихва върху главниците, считано от 17.11.2023 г. до окончателното им плащане

4. сумата от 10 лв. разноски.

като

ОТХВЪРЛЯ исковете както следва:

за заплащане на обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение: за разликата до пълния предявен размер от 9000 лв., както и изцяло за

периода от 1.3.2019 г. до 30.04.2019г. и
за заплащане на лихва за забава за разликата до пълния предявен размер от 2910,24 лв.
ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури ДА ЗАПЛАТИ по
сметка на АССГ сумата от 123,14 лв. разноски.
ОСЪЖДА Е. И. И., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Изпълнителна агенция по рибарство и
аквакултури сумата от 100 лв. разноски.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.